

THƠ VỀ RƯỢU HAY NỖI BUỒN RIÊNG MÌNH VÀ NỖI BUỒN NHÂN THỂ CỦA NHÀ THƠ ĐẶNG XUÂN XUYẾN?

Tuần trước, nhà thơ Đặng Xuân Xuyên gửi cho tôi chùm thơ về rượu của anh, bảo để tôi đọc cho vui nhưng vui sao được khi mà cả chùm 10 bài thơ đều thấm đẫm một nỗi buồn: Nỗi buồn riêng mình của thi nhân và nỗi buồn vì nhân tình thế thái.

Người ta thường nói “*Trà tam tửu tứ*”, nghĩa đại chúng nhất là “*Uống trà không nên quá 3 người, mới thưởng thức hết cái thú vị của nó. Còn uống rượu phải từ 4 người trở lên mới vui, mới náo nhiệt*”. Nhưng trong 10 cuộc rượu của Đặng Xuân Xuyên không hề thấy có một cuộc rượu bốn người nào mà chỉ thấy toàn những cuộc rượu một mình nhà thơ hay những cuộc rượu có thêm một người nữa là hai. Và cả chùm 10 bài **Thơ Về Rượu** thì có tới quá nửa số bài là độc ẩm.

Trước hết là bài **Một tôi** với lời đề tặng cháu Đặng Hải. Bài thơ chỉ có 6 câu nhưng cả 6 câu đều bắt đầu bằng từ “*Một*”:

Một chai

Một chén

Một tôi thôi

Một đêm gió quẩn chỗ tôi ngồi

Một bàn tay lạnh quờ vai lạnh

Một tiếng thở dài tôi với tôi!

Chai rượu chỉ có một, chén rượu cũng chỉ có một. Chai rượu có một thì không nói làm gì vì có thể không là chai bé mà là chai vừa hay chai to đong đầy rượu để uống. Nhưng chén rượu chỉ có một thì lại khác. Bởi lẽ bộ chén uống rượu thường với 4 chiếc, 8 chiếc hay 12 chiếc hoặc nhiều hơn, nhưng đều là số chẵn vì người Á Đông vốn kỵ số lẻ, không đủ đôi đủ cặp. Câu thơ “*Một chén*” vì người uống rượu không có ai khác ngoài “*Một tôi thôi*”. Độc ẩm, uống rượu một mình. Đã cô đơn như thế, bối cảnh không gian và thời gian lại là:

Một đêm gió quẩn chỗ tôi ngồi

Một đêm, một làn gió cứ mãi chuyển quanh một điểm, một phạm vi hẹp là cái chỗ tôi ngồi nhỏ bé.

Thi nhân đã cô đơn lại thêm làn gió cũng cô đơn và cái chỗ ngồi cũng lẻ loi nên không khí bao quanh lạnh lùng là không thể khác.

Vì vậy, nhà thơ muốn tìm một ai đó để uống cùng nhưng buồn thay lại chỉ là:

Một bàn tay lạnh quờ vai lạnh

Bàn tay của mình quờ tìm lên vai của mình bởi có ai đâu ngoài một chai, một chén, một mình tôi. Bàn tay lạnh và bờ vai cũng lạnh làm bật lên:

Một tiếng thở dài tôi với tôi!

Tôi với tôi, không có ai chia sẻ.

Bài thơ ngắn mà giàu cảm xúc. Ngoài lối điệp liên tiếp tiếng một ở đầu câu toàn bài thơ, tác giả còn khéo dùng các câu thơ dài dần từ 2 tiếng đến 3 tiếng trong ba câu đầu diễn tả sự cô đơn rồi chuyển sang 3 câu 7 tiếng để kết thúc bằng một hơi thở dài buồn bã. Nhà thơ không nói thêm gì ngoài 6 câu thơ nhưng người đọc đều hiểu, còn hai câu nữa, bề bàng, xót xa cho thân phận của mình nhưng Đặng Xuân Xuyên không viết ra bởi thi hào dân tộc Nguyễn Du đã nói hộ nàng Kiều từ 200 năm trước:

Khi tỉnh rượu lúc tàn canh,

Giật mình mình lại thương mình xót xa.

Rượu say là cuộc độc ẩm của nhà thơ dưới trăng nên không lạnh lẽo lắm, vì vậy mà tinh thần có phần phấn khích:

Ừ này thì rượu. Ừ thì say

Ừ rượu tri âm ủ lâu ngày

Ta uống đêm nay cho thỏa thích

Cho trời cùng đất ngất ngưỡng say.

Thế rồi say trong men tình chiu chất, say trong rượu ngọt đào thơm và say trong lời hứa với bạn nào đấy, nhà thơ không cần đoái hoài tới chú Cuội từ nơi cung Quế xuống khẩn khoản mời lên chơi:

Ta chẳng ghé đâu. Ta ở đây

Sóng sánh mềm môi chén rượu đầy.

Thôi Cuội về đi ta chỉ muốn

Đêm nay thỏa thích ta được say.

Bài thơ là một tưởng tượng đẹp, phóng túng và táo bạo nhưng xét cho cùng cũng vì cô đơn quá nên tưởng tượng hão huyền thế thôi, giống như thi bá Tản Đà thế kỷ trước cũng vì buồn nơi trần thế nên ngẩng đầu tâm sự với chị Hằng vào một đêm thu rồi thể hiện rõ nguyện vọng của mình:

Cung quế đã ai ngồi đó chưa?

Cành đa xin chị nhắc lên chơi

Một mộng tưởng lên cung trăng bầu bạn với chị Hằng của Tản Đà hay mộng tưởng chú Cuội trên cung Quảng xuống mời mình lên chơi của Đặng Xuân Xuyên, xét cho cùng đều là muốn thoát ly cõi trần quá buồn chán.

Tiệc Rượu Trong Mơ cũng là một cuộc độc ẩm diễn tả tâm trạng muốn thoát cái “*Một tôi*” đơn côi bằng cách để trí tưởng tượng hiện lên một thằng bạn đối tửu trong mơ. Cuộc đối tửu đã đến hồi kết:

Dốc ngược chai

Chắt thêm vài giọt rượu

Cạn ly này

Mai mỗi đứa một nơi

Cả hai đều đã say nên cứ mày rót, tao rót, khề khà nhấp môi rồi kể lẽ tình cảnh ngày mai chia ly mỗi thằng mỗi ngả, mày tao đều chung kiếp không nhà nhưng rồi sẽ:

Tao xa lạ

Côi trần đày đọa

Mày xa hoa

Tiên cảnh phiêu bồng...

Và họ cứ cạn nhé, cạn nhé chưa biết cuộc rượu tàn khi nào. Bài thơ tưởng như mình đã có bạn cùng uống rượu. Nhưng than ôi, đó chỉ là một cái bóng người trong mơ.

Men Đắng cũng là bữa rượu một mình không buồn nhưng lại đầy cay đắng vì một nghĩa vợ tình chồng đã tan vỡ, từ mười lăm năm trước về trong hơi men hôm nay, cũng là men rượu năm đó, cái men mà:

Chót nhấp môi ta trượt bước xuống bùn

Cho nên tay nâng chén mà trong lòng vẫn cảm thấy:

Thon thót sợ vô tình gặp lại.

Tự gạt đầu với mình “*Ừ ly nữa*”, thêm rượu để cố quên đi nhưng:

Cạn ly này có quên được chuyện xưa?

Đau thương đấy đến ngày nào lành sẹo?

Và rồi chuyện xưa cứ hiện về rõ mồn một:

Ừ thì cứ trách ta bạc bẽo

Cứ rêu rao ta ân ái hững hờ

Nhưng đâu phải thế, mà chỉ vì:

Quá thật thà ta ra kẻ ngu ngơ

Ngớ ngẩn cuộc đời mình nơi kẻ chợ.

Người đã như yêu tinh, như hồ ly mà lại thêm trời cũng ăn ở bất công: *Trời cao xa dung dưỡng lũ yêu hồ*

Nên ta đành phải:

Cố vẫy vùng thoát xa khỏi chốn nơ

Ta chết lặng nửa đời không phân tỏ.

Men Đắng đầy bi phần vì không biết phân tỏ cùng ai, tưởng như sẽ đẩy nhà thơ vào miền bế tắc. Nhưng may thay vẫn có một chút ánh sáng là khi cuối cuộc độc ẩm, nhà thơ đã nhận ra chân tướng không tốt đẹp gì của người đã đi qua đời mình nên tự gạt đầu thêm cho mình ly nữa, ly nữa để quên đi cái bóng tà xưa và hướng tới một bình minh đang đợi: *Quên bóng tà lẫn khuất phía song thưa/ Ta cạn chén đón bình minh trước cửa.*

Bữa rượu một mình cuối cùng trong chùm thơ về rượu là bài thơ Chết. Bài thơ chỉ có 4 câu nghe như tiếng nghẹn nấc khi nhà thơ nhấp chén rượu buồn cay đắng tiễn người mình yêu đi lấy chồng và thấy trái tim mình đang dần chết: *Kể từ trắng tàn ấy/ Ta chết dần ai hay.*

Bài thơ khiến nhiều người nhớ tới **Chuyện tình buồn** của nhà thơ Phạm Văn Bình đã được nhạc sĩ Phạm Duy phổ nhạc:

Ngày nhà em pháo nổ

Tâm hồn anh nhuộm máu

Ôi nhát chém hư vô

Ôi nhát chém hư vô.

Chuyện Tình Buồn chứ không phải **Chết** nhưng cũng nhuộm máu đau thương bởi những nhát chém hư vô!

Thế Gian Say gọi là cuộc rượu một người cũng được hay cuộc rượu hai người cũng được. Một người vì bài thơ là lời của Đặng Xuân Xuyên nói về thế gian say. Hai người vì bài thơ có đề tặng nhà thơ Hoàng Xuân Hoạ khiến ta có thể hiểu là hai thi nhân đã đối ẩm với nhau rồi phiếm đàm về thế gian say và sau cuộc rượu thì nhà thơ họ Đặng ghi lại gửi tặng nhà thơ họ Hoàng. Dù hiểu cách nào thì **Thế Gian Say** cũng là một phiếm đàm về cái say rượu của người đời:

Thế gian say đòi đập chén trở cờ

Thế gian cười.

Thế gian khóc.

Thế gian mơ

Người đời say đòi “đập chén trở cờ” rồi cười, rồi khóc, rồi mơ, rồi thêm nữa:

Ngật ngưỡng bước.

Khành khạch cười.

Chửi cha thiên hạ dờ!

Tôi từng nghe, cũng chính người đời đã phân ra ba loại say lớn trong thế gian: Loại thứ nhất, say như khi, hết "*nhảy múa rồi đến ca hát hay chửi bới*", loại thứ hai, say như lợn, "*nhặng nề, trì trệ và muốn ngủ*", loại thứ ba, say như dê, "*không có đầu óc, nhưng dâm dăng*".

Thế gian say trong thơ Đặng Xuân Xuyên thuộc loại thứ nhất, say rồi chửi cha thiên hạ. Thế thì có sao, thưa hai nhà thơ Đặng Xuân Xuyên và Hoàng Xuân Hoạ? Chí Phèo kia, khi say hẳn đã

chửi tuốt luốt đầy thôi: “*Hắn vừa đi vừa chửi. Bao giờ cũng thế, cứ rượu xong là hắn chửi. Bắt đầu hắn chửi trời. Có hề gì? Trời có của riêng nhà nào? Rồi hắn chửi đời. Thế cũng chẳng sao: đời là tất cả nhưng chẳng là ai. Tức mình, hắn chửi ngay tất cả làng Vũ Đại...*” Nhưng Chí Phèo chửi cả làng Vũ Đại đã thấm gì so với Trương Tửu và bạn ông khi say:

Chửi Đông, chửi Tây chửi tất cả

Hình như hai nhà thơ họ Đặng và họ Hoàng rất tương đắc khi chê “*Thế gian say đòi đập chén trở cờ*”. Tôi tra từ điển “*trở cờ*” nhưng không thấy mà chỉ có “*trở*” được định nghĩa “*Đảo ngược vị trí đầu thành đuôi, trên thành dưới, trái thành phải hoặc quay ngược lại đi hướng khác*”. Dù thế nào trở cờ cũng là xấu. Cái chén nó vừa đựng rượu cho mình uống giờ say đòi đập nó, không xấu thì là gì?

Bài thơ **Thế Gian Say** hay nhất ở câu cuối:

Rượu ba xu. Thế gian hóa thẳng rồ!

Ngày xưa, tiền chi tiêu trong dân chúng là tiền giá, với một quan là 360 đồng, dưới đồng là hào, dưới hào là xu rồi đến chình và kẽm. Ca dao Việt Nam có nhắc đến người nội trợ đi chợ:

Một quan tiền tốt mang đi

Nàng mua những gì mà tính chẳng ra

Thoạt tiên mua ba tiền gà...

Ngày nay, đồng tiền Việt Nam được lưu hành trong dân chúng, thấp nhất là tờ giấy bạc một nghìn đồng. Nhà thơ Nguyễn Khôi có kể về vợ mình đi chợ:

Nửa triệu tiền tốt mang đi

Em mua những gì?- máy tính thẩm tra

Xem vậy, rượu ba xu thời nào cũng là thứ rượu rẻ tiền nhất. Nên cái đáng cười người đời là đã phải uống cái thứ rượu mạt hạng ấy mà không biết mình là ai lại đòi đập chén trở cờ rồi cười, rồi khóc, rồi mơ và chửi thiên hạ để chính thế gian gọi là thẳng rồ. Nhưng trong cái đáng chê cười ấy cũng nên có chút lòng thương xót vì họ toàn là dân nghèo khổn khó. Những kẻ giàu sang chơi những loại rượu Sake, Shochu, Whisky, Chivas... dẫu có say điên đảo vẫn có kẻ hầu người hạ và có ai dám bảo chúng hoá thẳng rồ đâu. Bởi ở đời này, “ông” nào nói to, “ông” nào nhiều tiền thì “ông” ấy đúng!

Vả lại:

Thế gian còn dại chưa khôn

Sống mặc áo rách chết chôn áo lành

Vậy phiếm đàm về thế gian say thì cứ phiếm nhưng đừng quá chê trách họ.

Những cuộc rượu hai người trong chùm thơ về rượu của Đặng Xuân Xuân Xuyên hầu hết thấm đẫm nỗi buồn vì nhân tình thế thái.

Hai bài thơ **Quan Trường** và **Bạn Quan** đều diễn đạt tâm trạng nhà thơ khi uống rượu với hai người bạn làm quan. Thói thường khi có bạn làm quan người ta thường hãnh diện và coi đó là một may mắn và một điểm phúc. Nếu bạn là quan lãnh đạo cấp cao, người ta còn cố chụp

chung một bức ảnh bắt quàng làm họ rồi treo giữa sảnh khách để loè khoe thiên hạ. Đặng Xuân Xuyên, ít nhất có hai bạn quan nhưng anh không có cái ý khoe khoang đó .

Thằng bạn trong **Quan Trường** là một quan chức to vừa “ngã ngựa” vì bị bọn đồng liêu ganh ghét không cùng dòng chảy với chúng:

Đục kín dòng mây lại cố gượng trong

Chúng nó đập bởi mây không chịu hỏng

Vì thế, nhà thơ an ủi bạn:

Nào, cứ uống, đếch gì mây phải ngại

Làm “quan to” ngã ngựa cũng chả hèn

Thiên hạ cười. Thấy kệ thiên hạ soi

Mây giả xin để đời thôi khốn nạn.

Rồi chân tình khuyên bạn:

Ừ. Thế nhé. Lấy gia đình làm trọng

Cứ vui đi, mặc thiên hạ vào tròn

Tiệc làm gì mấy thứ của phù du

Thiên trả Địa, đếch gì mây cay cú.

Bài thơ cho ta thấy, tuy không làm quan nhưng Đặng Xuân Xuyên biết rất rõ chốn quan trường. Nơi mê cung bí hiểm ấy luôn có những đám mây đen âm mưu vẩn vù, sóng gió lật đổ thanh toán nhau bất kì nổi lên gây ra không biết bao nhiêu thảm kịch.

Ở đấy đầy dẫy những kẻ mặt dày vô sỉ, đầy quyền mưu quyền biến, đổi trắng thay đen, gian hùng, giả nhân giả nghĩa... Vì thế nhà thơ gọi chốn quan trường là nơi thiên hạ đú, thiên hạ cù và văng thẳng câu chửi vào cái thiên hạ ấy:

Nào. Uống nhé! Kệ cha thiên hạ đú

Nào. Cứ say! Mặc mẹ thiên hạ cù

Rồi mời rượu bạn để:

Tao với mây trận nửa ngoắc cần câu

Cho trôi tuột trò nhố nhăng thế sự.

Thái độ của nhà thơ là rất thẳng thắn coi khinh chốn quan trường và cảm thông sâu sắc với bạn mình, tuy làm quan nhưng vẫn còn chút thanh sạch và chưa bị tha hoá nên đã bị cả một lũ quan trường, chúng nó đập.

Người bạn quan thứ hai của nhà thơ trong bài **Bạn Quan** là một quan chức đang tại vị, về quê mở tiệc tẩy trần, khách mời là nhà thơ bạn cũ. Thằng bạn quan này thì khác thằng bạn quan bị ngã ngựa, bởi thế nhà thơ đã mượn rượu giả say để có cơ vạch trần bộ mặt thật của thằng bạn cũ lâu ngày gặp lại:

Mày làm quan chắc kiếm bộn tiền

Chức ấy rẻ mà sinh lắm lãi

Mày là thằng đã bỏ tiền ra để chạy chức, xong rồi thì phải thu hồi vốn, thu hồi xong phải làm lãi bằng cách vơ vét, ăn không từ thứ gì của dân.

Thêm nữa, cái tài học và tâm địa của mày, hai ta đâu có lạ gì nhau:

Mày học ngu nhưng thủ đoạn tài

Tao học giỏi nhưng mù thủ đoạn

Tưởng nói trắng phớ ra như thế thì mình sẽ hả dạ, bớt đi đau buồn thua thiệt trong cõi đời đen bạc. Còn nó, thằng bạn quan sẽ mất mặt vì nhục nhã. Nhưng cái hay ở bài thơ là thằng bạn lại không thấy như thế. Mà y đợi:

Rượu tới tầm

Mày ghé tai tao

Nói thật nhỏ

Căng tai mới rõ

Ờ hay, sao chỉ có hai người bạn uống rượu tầy trần mà y lại phải “ghé tai”, “nói thật nhỏ” đến nỗi bạn phải “căng tai mới rõ”. Phải chăng quen sống ở chốn quan trường, nơi mê cung bí hiểm đã thành động hình trong y, lúc nào cũng phải giấu giấu diêm diêm những cái gọi là sự thực. Nay chỉ có y và thằng bạn mà y vẫn chửi là “*Quá nửa đời mãi chưa hết ngu...*” thì nỗi sợ ấy không còn nữa nên y mới có đủ dũng khí để nói ra cái sự thực ấy:

“Làm người khó

Làm quan càng khó

Chốn quan trường chó, vẹt giống nhau...”

“Quan càng lớn, chữ nhân càng nhỏ...”

“La liếm quen rồi nào biết bắn nhor!”

Đúng là y nói rất thật nhưng cũng đúng y là một thằng học ngu vì y chưa đọc hết câu: “*Làm người là khó, làm người xã hội chủ nghĩa còn khó hơn nhiều*”

Vẫn đang đà giả tình giả say, nhà thơ làm ra bộ ngớ ngờ: *Khen các quan vì dân vì nước*. Ai ngờ thằng bạn quan cũng đang đà được nói thật nên đáp lại cũng rất thật: *Đời đã chó/ Quan trường càng chó*

Tuy y nói thật thế nhưng y vẫn đang làm quan. Bữa tiệc tầy trần hôm nay là tiệc của nhà quan được mua sắm bởi những đồng tiền y đã “*Ăn của dân không từ cái gì*”, đã “*La liếm quen rồi nào biết bắn nhor*”. Vì vậy, nhà thơ cần phải nói thẳng nốt với y:

Rượu mày mời

Tao uống khó trôi

Thịt mày gắp

Tao nhai khó nuốt

Bạn Quan là một bài thơ hay, một cuộc rượu hai người đầy kịch tính, cả hai đều mượn hơi men để nói thật lòng mình, rất đúng với câu “*Lời say sưa mới là câu chân tình*” (Trần Huyền Trân) cho ta thấy bộ mặt thật xấu xa bỉ ổi của bọn quan trường trong xã hội hiện nay.

Đời Khát với lời đề tặng nghệ sĩ Võ Hoài Nam là cuộc rượu của đôi bạn, một nhà thơ và một nghệ sĩ. Hiển nhiên rượu phải ngon và quý: *Rượu tình đời men ủ nhiều năm*. Họ khát gặp nhau và khát cả rượu nên cuộc đối tửu là một trận càn khôn túy lúy:

Này thì khát!

Uống cho đời đỡ khát

Rượu tình đời men ủ nhiều năm

Khát chất chồng

dồn nén

tháng năm

Ta đốt cạn cái đong đời cay đắng

Họ liên tiếp chuốc rượu mời giục nhau trong ba khổ thơ liên tiếp khổ nào cũng mở đầu bằng hai câu:

Uống!

Thì uống!...

Uống để cho hết u buồn, cho Nhật Nguyệt hứng nắng, cho lòng ta và lòng bạn không hổ thẹn giữa một thế gian “*sấp giữa trắng đen*”, và để: *Rượu tri âm thêm vững mạnh bước đường!* Đúng là thi nhân, nghệ sĩ say thì chữ nghĩa tràn chiếu rượu

Thân phận nhà thơ Đặng Xuân Xuyên thì bạn đọc đều đã biết, chỉ xin vài nét về tài tử Võ Hoài Nam để mọi người hiểu thêm về kèo rượu của đôi bạn.

Bố mẹ Võ Hoài Nam ly hôn khi anh mới lên hai, kể từ đó, Võ Hoài Nam sống như một đứa trẻ không có gia đình. “*Đầu đường, xó chợ đã dạy tôi nên người*”. Đây là lời dưng cảm anh tự nói ra. Trở thành diễn viên chính trong series phim “**Cảnh sát hình sự**”, Võ Hoài Nam được coi là một trong những tài tử hàng đầu của điện ảnh phía Bắc. Khi đang ở đỉnh cao của sự nghiệp, anh bất ngờ rời xa màn ảnh cùng vợ mở quán ăn để có đủ cơm áo chăm lo cho đàn con 4 đứa..

Võ Hoài Nam tâm sự: “*Đối với tôi, tiền không phải là tất cả, tiền không đánh đổi được tình nghĩa, hạnh phúc gia đình. Nghĩ vậy nên tôi dừng lại, không dấn thêm một bước nữa*”. Thật không hổ thẹn khi không ham tiền và ham sự nổi danh dưới ánh đèn sân khấu.

Đúng như câu thơ Đặng Xuân Xuyên:

Ta như bạn sống một đời không thẹn

Say Yêu là cuộc rượu của nhà thơ với người tình. Một cuộc rượu đã đến hồi rượu ngọt, môi mềm và “*Xem trong âu yếm có chiều là lời*”:

Nào nâng chén cho sâu sâu rũ bỏ
Trút áo xiêm cho đêm bớt ngại ngần
Đây rượu nồng, men ủ đã nhiều năm
E ngại thế... Làm sao ta chẳng giận

Và rồi mặc dù đêm lạnh lắm nhưng đã say yêu, đã trút áo xiêm rồi thì cái gì đến sẽ phải đến:

Đêm phập phồng, ngực nồn hứng trăng non
Môi đón lưỡi uống hương tình bất tận.

Trong thi ca Việt Nam, ta thấy nhiều bài thơ hay về cuộc rượu của nhà thơ với người đẹp như trong thơ Lưu Trọng Lư, Vũ Hoàng Chương, Xuân Diệu... Nhưng hầu hết những người đẹp đó đều là gái giang hồ, gái nháy hay kỹ nữ:

Say đi em, say đi em
Say cho lơ lả ánh đèn
Cho cung bậc ngả nghiêng điên rồ xác thịt
Rượu, rượu nữa, và quên, quên hết...

(Vũ Hoàng Chương - Say đi em)

Khách ngồi lại cùng em! Đây gối lả,
Tay em đây, mời khách ngả đầu say;
Đây rượu nồng. Và hồn của em đây,
Em cung kính đặt dưới chân hoàng tử.

(Xuân Diệu - Lời kỹ nữ)

Người đẹp trong **Say Yêu** của Đặng Xuân Xuyên không phải là gái giang hồ, gái nháy hay kỹ nữ nhưng tiếc thay cũng chỉ là người con gái chẳng cần thề non hẹn biển, nguyện ước trăm năm “*như chim chắp cánh như cây liền cành*” mà chỉ say yêu một đêm, một lần:

Yêu thương nhé.

Một lần thôi. Là đủ

Ta đâu cần gian dứ giữa nhân gian...

Có thể nói nhờ Rượu mà nhà thơ Đặng Xuân Xuyên đã cảm khái nên chùm **Thơ Về Rượu** khá hay và độc đáo. Chùm thơ 10 bài với 10 cuộc rượu khác nhau, lúc độc ẩm, lúc nhị ẩm trong những bối cảnh khác nhau đã diễn tả khá đậm nét nỗi buồn riêng mình và nỗi buồn chung về nhân thế của nhà thơ, giúp người yêu thơ hiểu thêm về thi nhân và hiểu thêm cái cõi đời sắp giữa đen bạc này.

Nhìn bộ dạng thư sinh của Đặng Xuân Xuyên, tôi nghĩ nhà thơ không phải là người hay rượu mà chỉ đáng phụ chén cho cụ Tam nguyên Yên Đổ, nếu cụ còn sống. Mà cụ Tam thì: *Rượu tiếng rằng hay, hay chả mấy/ Độ năm ba chén đã say nhè*

Phải chăng Đặng Xuân Xuyên đã mượn rượu và có hẳn một chùm **Thơ Về Rượu** hôm nay để xóa nhòa đi tất, để ngự lên hiện thực mà ngoạn chơi với Thế sự thăng trầm bao tục lụy này?!

*

Sài Gòn, cuối tháng 07.2018

Tác gia, Nhà giáo NGUYỄN BÀNG

Email: bnguyen37@gmail.com

Ảnh tác giả Nguyễn Bang:

Chuyển Đến: Đặng Xuân Xuyên – Ngày 09.01.2025

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN
www.vietnamvanhien.info

AN LẠC & TỰ CHỦ

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 12000 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC